

↳ Szőcs Petra

Vakáció

Egy tornacsarnok az emlékezés háza.
Ablakai kékek és gömbölyűek,
régentele volt a város ilyenekkel,
zsidók építették, mórok vagy szászok.
Itt érdeklődhetsz nagyanyád felől,
de félsz, már visszavonhatatlan.
Derűt színlelsz, felmész a szoláriumba,
úgy teszel, mint aki élni akar:
kérdesz, vetkőzöl, alkudozol.
De mire kiszállsz, látod, hogy leesett a hó.
És, bár augusztus van, bezártak minden ablakot.
Új domb épült, a tetejére kivonultak szánkókkal
a nagyapák, mint lassú, fekete hattyúk.

Zacc

Nagyanyám mindig belső
szerveket látott a kávézaccban.
Azt hazudta, pillangók.
A kínai kávékészletben mindig
sütött a nap, a pagodák, források
és tuják mögött virágról virágra
szálltak a májak, vesék, tüdők.

Lyukat fúrt a vákuumcsomag aljára,
ott szívárogtatta ki a drága nesz titokban,
mert tata fősvény volt rosszabb napokon.

Ha nyílt az ajtó, nagyanyám kínosan
becsúszta a csészét a könyvsorok mögé,
aztán éjszaka, mikor tata már horkolt,
csendben elmosogatta.

Tegnap eltörtem az utolsó darabot is,
egy szótár mögött lapult a polcon,
de hát ki gondolta volna, hogy
végül nem tisztázott mindent.

És eltűntek a dombok, tuják
és pagodák, csak két gésa maradt
egy nagyobb cserépen.

↳ Maros András

Dodzsem

Az esetet követően mindjárt ott, a helyszínen, a dodzsempályánál mély csend állt be Gyuri és a nagymamája között. És a hazaúton is csak az elengedhetetlenül szükséges megjegyzések hangoztak el. A trolibuszon három üres duplaülés kínálta magát. A nagymama rögtön lehuppant az egyikre, és az ablak mellé csúszott. Karmazsin egyberuhájának redőit igazgatta. Gyuri a nagymamája mögött két sort kihagyva, egy hosszában széthasított ülésen helyezkedett el.

A Nagymező utcai fagylaltárusnál tört meg először a csend. A nagymama meghívta unokáját három gombócra, három *rendes* gombócra, nem a szokásos *egy adag fagyit, két adag tejszínhab* mixre. A nagy csáberő ellenére Gyuri szíve a helyén volt: nem ment bele az olcsó korrupcióba. A nagymama így is vett fagylaltot, magának. Négy gombóc joghurtos áfonyát.

— Na, nem gondoltad meg? — kérdezte az asszony, és Gyuri szeplős orra elé tolt a jégkásás fagylalttornyot.

— Nem — felelte Gyuri.

— Egy nyalást, hm? — hízelgett a nagymama, és szemét lehunyva, erotikus, bűgő hangot hallatva körbecsúszta hoszszú, lepedékes nyelvét a tölcsér peremén. A szájából kitüremelő

nyúlványról Gyurinak a hentespultban egymásra dobált marhanyelvek jutottak az eszébe.

— Nem kérek.

— Kóstolót?

— Nem.

— Joghurtos áfonya.

— Akkor se.

— Nem?

— Nem.

— Nem?

— Nem.